

povedal. Vzel sem molče posodico in gnal na določeno mesto. Da bi lažje krotil svojega hudomušnega zvitrogca, vzel sem s seboj tudi malo soli. Ko sem ga gnal na pašo, je šlo vse dobro. Marogcu sem kmalu zdajal vso zalogo kruha in soli. Pasel sem ves čas lahko. Ovce so se z ovnom vred rade pasle, jaz pa sem se gostil s sočnatimi jagodami. Ko sem se jih nazobal do sita, sem napolnil lonček do vrha.

Kmalu se odpravim s čredo proti domu. Marogec me je začel sedaj zopet nadlegovati in hotel je imeti svoj delež. Jaz sem v jedni roki nesel lonček, z drugo pa sem dajal ovnu zadnje drobtinice, ki sem jih še imel v žepu. Slednjič mi je tudi teh zmanjkalo. Marogec je nekaj časa potrpežljivo čakal — slednjič pa se oddalji za nekaj korakov — zaleti se proti meni, in predno sem se mogel umakniti, ležal sem na tleh, kakor sem bil dolg in širok, lonček pa je priletel ob kamen in se razletel na drobne kosce. Lepo rudeče jagode so se razsule na okrog.

Na roki sem dobil precejšno rano, ki pa me ni toliko bolela kolikor strah, kaj bodo doma rekli, ko zvedo, kaj se mi je prigodilo. S potrjim srcem in krvavo roko sem prignal domov. Ko zaprem čredo v hlev in pridem v hišo, so mi takoj na obrazu poznali, da se mi je prigodilo nekaj neljubega. V tem zapazijo, da imam krvavo roko. Vsi prestrašeni me sprašujejo, kaj se mi je prigodilo. Jokaje sem jim vse odkritosrčno povedal — isto tako, kaj se je prigodilo z lončkom.

Drugi so se mi smejali, oče pa so mi rekli: „Vidiš sedaj, kako je bilo prav, ko smo te svarili po zimi, da ne vadi koštruna trkati. Dovolj si že kaznovan za svojo neposlušnost. Zapomni si pregovor, ki pravi: „Bolje je slušati kakor poskušati.“

Od sedaj za naprej je ostajal marogec v hlevu, kjer so ga posebej krmili, da se je zredil, in slednjič so ga prodali. Jaz pa sem spet vesel in brez skrbi gonil na pašo, rešen svojega hudega sovražnika.

Ugaša svitli beli dan . . .

Ugaša svitli, beli dan,
Nizdoli nočca plava,
In zvezd nešteti na nebó
Duh božji prižigava . . .

Pa saj na nebu, daleč tam
Nikdar to zvezde niso:
Oj, angelčkov presvetih to
Nebeške le oči so!

In jasno, sinje to nebo
Nikakor ni, nikoli:
To le zavesa šinja tam
Ob božjem je prestoli . . .!

Vneslav.

